

Lehoczki Károly

ELCÜRULT GYÖNÇYÖK

EL
KSZ
KM
ZSI
BIV
FNI
GY
ZSZ
RÁ
OV

Lehoczki Károly

ELGURULT GYÖNGYÖK

ISBN 978-963-08-0812-5

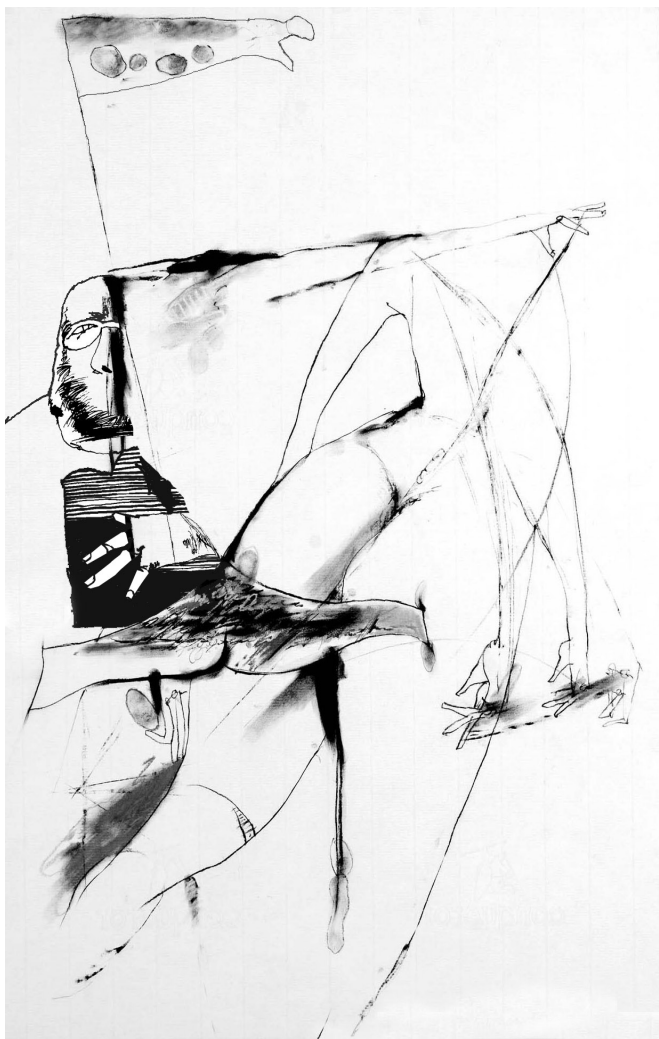
Szerzői kiadás
Minden jog fenntartva
© Lehoczki Károly, 2011

A borítót tervezte és az illusztrációt készítette
Damó István

LEHOCZKI KÁROLY

ELGURULT
GYÖNGYÖK

2011

Megidézés

Mit eloroz a nappal, megadja azt az éj,
mitől sínylődik a test, lerázza a szabad elme,
minden fájásra, bajra jut bekötözni gyors,
elgurult gyöngyök selyme felfénylik – az emlék.
Álmában az ember sejtelmes világokba száll,
lomha csodaszárnyon röpi hiánya,
suhan alatta mind, amije nincs,
gyönyörének nem része a földi szerencse.
Eleje sincs a végestelen reménynek,
ránk tör a semmi, átöleljük, megformáljuk magunkká,
alszik a gyermek, karjában világnyi üresség
s mind az övé már, piciny cseppeket izzaszt
homlokára az öröm.
Így aludtam én is, apróság, ifjú, meglett férfi,
csitri lányok, élvezeteg nők kísérték el párnám
hűvösebb felén a birtokláson túlra,
most itt állnak velem.
Hű, sosem volt enyém asszonyaim,
ti, bódító szépek,
már jön föl a Hold, indulhatunk.

O D

Fekszem az ágyban, szemben a fal, ringatom
magam, kicsi lélek, a hengerelt minta a homályban
az orromig ér, kikapirgálom, körmöm alá
szorul a festék, valaki motoz még, tesz-vesz,
anyám az, ismerem hirtelen mozdulatát,
nem figyelem, önmagára marad a testem,
elemelkedik lassan és mint mindig ilyenkor
körbeállnak a lányok a csoportban,
pöttöm, kicsi lányok, négyen-öten,
az óvoda legszebb lányai, állnak és várnak,
semmi dolguk, néznek, ahogy nézem a csöndjük,
tudják, jól van ez így, mind ami jön, türelemmel
kivárjuk és én is tudom, hogy ez így jól van.
Aztán hirtelen a reggel. A napfényes,
vagy esős-csöpögős, máskor hószagú reggel a
kihűlt szobában, a falon a megkopott minta...
Majd megcsörren a lap, ahogy
továbblapoz valaki a vastag, épp csak
fölnyitott, nyomdaszagú mesekönyvben.

S R

A hátsódudvar kövér sarában egykedvűen lézengtek a libák,
tyúkok, dagonyáztak a disznók, ha beleszabadulhattak
az alomcserénél, csak a szalmakazal púpos szigete
magasodott ki az élet zajos és mocskos áramából.

Nagyritkán kapaszkodhattam fel rá, amikor odatámasztva
felejtődött a létra, én magam, négyévesen, még
nem bírtam odaállítani.

Snitt. Itt vége a képnek.

Aztán fönn a szalmakazalban a szomszéd kislányt vizsgálom,
alulról tiszta pucér,

fel nőttek jönnek, dorgálnak, sutyorognak,

szégyellem is meg nem is,

tilos igazamban precízebben ítélek, mint ők.

Snitt.

Később már kristálytiszta az emlék. Sok-sok év telt el,

felbukkant az a másik, lelkem örök asszonya,

éjjeli kazlat emlegetett a vállamon.

Elporladt a vágya az időkben.

Talán mert, ahogy házat komoly férfi

csak egyszer épít magának,

szalmakazalban sem érdemes többször hálnia,

csak egyszer.

K M

Fülledt, levegőtlen szobában az álom
összevegyül a gyötrő valóval, zihál a mellkas,
elcsigázott lényünkől az a másik virrasztva ügyel,
káprázatot küld ránk, hánytorogtató jelenést,
halott szerettek kísértenek,
hajdani bűnök követődnek el újra.
Hallod, nyílik az ajtó, edények csörrennek,
zakatol egy mosógép, élsz,
félig éber tanúja vagy a világnak,
csak sírsz odabenn, rettegsz, menekülsz,
zaklatott, zavaros látomások vetülnek eléd,
mintha tükörben, nagy, háromszárnyú barna tükörben
figyelnéd a gyanútlan lét lidérceit.
Így jelenik meg a gyerekkor,
kavargó néma mozi karcos,
szögletes mozgású kockáiban.
Felvillan egy arc, anyádé,
kulcslyukon át kilesett formás kebel,
izzásig hevült kályha melege szürke,
téli vasárnap, együtt a szűk díványon,
gyönyörű, lázas, lázadnivaló kín mind, ami szent.
Nyári derűben, könnyű kék túllruhában tart
hazafelé az asszony,
ring az anyag és ring alatta a vágy,
fejét felütő kisgyerek éhed, befordul a kapun,
belülről hallani dévaj kacaját.
Nádas suhog, a csillagos éjben
csónakok alján locsog a víz s a gyöngye világban

épp csak kivenni, önfelédten ölelnek.
Megannyi véget nem érő villanása a múltnak
a jelen telefújt, elhasznált levegőjű épületében,
őrködik felettünk az a másik, nem ad nyugalmat,
elhiteti, ha nem is érezzük már igazán,
hogyan élünk.

S M

Hullik a hó, s a kétéves gyermek, aki először látja, sikongat, ujjong a gyéren bucskázó pihéknek, a vékonyka fehér lepelt apró dongalábával ügyetlenül tapodja, hogy elcsusszan, tele a szája földdel, hóval, nézi az anyját, görbül az ajka csipetnyit, azt kérdi: „Mit kell ilyenkor tenni mama, inkább sírni, vagy nevetni?”

Így hancúroztam én is, amikor ő felbukkant, az első havam volt, vékony, földön elolvadó, ahhoz, hogy a vastag patyolat komor férfividékem beterítse szemembe szikrázva a tél mámorító gyönyörét csikorgatóbb, igazibb fergetegre kellett várnom.

De már tudtam, eljön.

Fogam közül kitöröltem a földdel kevert elemet s bár szomorúan, de mégis keményen mélabús szemébe mondtam, hogy köszönöm.

MA

Nem sokkal az után, hogy elment, ezt írtam neki:

„Most, hogy utószor élesedik meg
szürkülő képed az emlékezetemben,
most, hogy utószor kotrom elő
emlékeimből a hajad színét,
most, hogy távolodó hangod is
utoljára cseng a fülemben
s utoljára fordulok meg az utcán,
amikor veled találkozom,
most talán fáj kicsit.

De arcodra majd ráperreg az idő homokja,
hajadat is elmossa egy szőke tenger,
hangod is elvész az utánad jövők önző zivajában,
s én eztán minden nő után megfordulok majd az utcán.”

Így lett.

B E

Meg tudtam volna halni érte. Hajszálon múlt.
Oldalvást ütköztünk egy busszal a gáton.
Keskeny volt az út, nagy a sebesség és hibás a cél.
Mi az ördögnek indultam el érte bebolondítva
a többieket, otthagya a lakodalmat, ripsz-ropsz
csaknem átváltoztatva halotti torrá?
Fontos, hogy a házasság mégis jól sikerült,
tekintet nélkül az előjelekre boldogan élnek,
tényleg boldogan, meg hogy én nem jutottam el
hozzáig, abból a balesettől is
szomorúbb történet kerekedhetett volna.

B Sz

Ha végiggondolom, kiben mit vesztettem el,
vagy kinek mit tagadtam le önmagamból,
őt idézve könnyű, derűs a nyugalmam.
Jött, rám kacagott és továbbment.
Nem bántam sosem.
Maradt rekedtes bűgő szava a mélyben,
lassan áramló, ringató, barna hang,
s valami vöröslő, különös, szomorú, lomha fény,
ami köntöséről napjaimra rávetült.
Csinos volt. Arányos, ruganyos a teste.
Nem kutattam. Eszes. Na és, mit ér az ész?
Ahogy közeleg az este fel-felmorduló szelekkel,
pirosló alkonyattal, az ő.
S ki égi báján mereng, az vagyok én.

V K

Messze folyt vizeknek csöndesül az árja.
A távolban széles, nyugodt a folyam,
ráül az esti homály, meg se moccan az,
ami itt örvénylik, vágdat, elsodor.
Vagy csak a látszat?
Erdut hídja előtt leomló fekete
selyemruhában közeleg az éj,
derekán kibontott ezüst öv az áram.
Hallgat az érc és hallgatok én is,
elmaradt mellőlem a nő, fáj a szabadság,
túl tág is a tér, csillagos övem
lecsatolva, senkit nem ölel át.
Vaksötét végek közt keskeny sáv a gyönyör,
tudja a híd is, eleped,
de szerelme odalenn tovaftut, körbe sosem éri.
Nézzük egymást nagy magányosan
és tagjaink a csöndben a fájdalomtól
roppanva megfeszülnek.

K Sz

Magára húzta gyatra esőkabátját a november,
leffegett lyukason, mit sem ért,
a kopott göncök alul mind átnedvesedtek,
rátapadt szövetük az elnyűtt testre, beleborzongott
és a szitáló, ködös késő délutánban
tovább téblábolt a nyálkás úton.
Vele én, fejemre húzva dzsekim kapucniját,
kimért, egyenes léptekkel,
belülre figyelőn, a melegbe, ahová elrejtettem őt,
akit már időtlen idők óta hiába kerestem.
A kisváros külső utcáin amúgy sem akadt mit felfedezni,
falusias házak gubbasztottak nyakukat behúzva,
csönd, sehol egy lélek.
Beálltam az üres buszmegállóba. Egy folyóiratot lapozgattam,
föl-fölpillantva a fiatal lányra, aki a tócsákat kerülgetve
közeledett messzebb.
Tőlem kicsit távolabb állt meg, féloldalvást.
Megszólítottam. Kedvesen válaszolt,
sugárzó kellemét az ősz ólmos, szürke kerete befogta.
Feltűnt egy kocsi, intettem, beszálltunk.
Rövid mondatokat váltottunk a hátsó ülésen,
hol az arcát, hol a mögötte elhúzó
alföldi erdők kopár sorát figyeltem.
A címét a folyóirat hátára firkantottam fel.
Vagy tartsak vele?
Nem hozzá indultam és megvan a sora a világnak.
Majd beugrom visszafelé. Lehet, hogy még ma este.
Néha kezembe akad az a lap, titokzatos,
mély görbületükkel merednek vissza a betűk,
nyirkos, novemberi erdő estébe hajló ága-boga.
Nem lett visszafelé.
Ahova indultam, ott várakozott rám ő.

R Á

Mozdulatlan vizeknél állok, a tiszta
mélybe tekintek, RÁ tava higanyos tükrében
felsejlik a múlt jelen, jövő.
Varázsos víz ez, megtartó, elemésztő,
élet-halál ura víz, a világ örök vize,
tóékszer az idő nyakán.
Ott lépdelenk épp a habokban, loboncos hajú
ifjú, a lét e csodája megnyílt előttem,
befogadott, elnyelt. Ha akarnék sem menekülhetnék már,
volt gyönyörömmek foglya vagyok örökre.
Be sohasem teljesedett gyönyörömmek.
S foglya a bűnnek, mit később követtem el,
mindegy ki ellen, mi is volt, megtettem, amit tettem,
szent rabságomból nem engednek el többé e cseppek.
Állok a parton, arcom behorpadt éle
megrebben, RÁ tava mozdul, talán énérttem,
utolsó maradékom is, tudja, övé.

S P

Már elő sem tudlak kotorni a tömérdék kacatból,
ami között heversz.

Elnyűtt szerelmek, lepusztult ideák,
fullasztó tennivalók rétegeződtek rád,
agyonhasznált, kihajított göncök, tárgyak sokasága,
megunt kedvtelések és hegynyi szemete
a hirtelen fellángolásból magamévá tett,
semmire se jó, rég elfeledett valamiknek.

Közibük túrok, összegubancolt gombolyagok mozdulnak el,
az apraja potyog lefelé, s nem lelem az arcod,
krómozott acélbütykök villannak szűk,
rövidlátó szemed helyett,
zsinórokba, kábelekbe akadok,
nem vékonyszálú hajadba.

Dohszag lengi be az egészet, talán ásatag,
vénlányos erkölcsöd páráll, de rád nem bukkanok,
úgy tűnik, végképp elkeveredtél.

Csak másnap, amikor már nem matatok utánad,
akkor pillantalak meg egy éppen fordulásban lévő
piroskás női autó volánja mögött, úgy
harmincöt évvel fiatalabban,

széles, kocka szemüveged is a régi, múlt kori divatú,
jé, mennyire kíváncsú vagy te, látod, mit mulasztottunk,
nem bűjtünk össze, pedig belefért volna a barátságba,
de hát a neveltetésed...

Fürgék az ilyen kis járgányok, ripsz-ropsz
beveszik a kanyart, tovarobognak,
csak szűzi vonásaid és sohasem próbált lágy kebled
ringása himbál még egy darabig a sarok irányában,
majd elkeveredik a forgalomban nyomtalanul.

K K

Képernyőjén nem mutatok túl jól,
megroggyant, időviselt szöveteim kesze-kusza alakzatok,
üregek, göcsörtök, itt-ott némi mésszel, homokkal.
Pásztáz a szeme a szívemtől a prosztatáig,
nem lehet titkom előtte, lám, ennyi maradtam,
józanul kielemezheti most, megérte-e volna
felvállalni a nyolcvan kiló húsom annak idején.
Fekszem. Unalmas-egykedvűn hatol belsőmbé
a sugár, a keze szakszerűen matat, gyúr,
kicsit szemérmesebben talán, mint másokat.
Jól látja, mire számíthatok a következő
egy-két-három évben.
Fölém hajol. Összevillan a tekintetünk,
benne cikázik negyven év, a strand, ahol
háromszor mondattam be a nevét,
mire kivált a tömegből.
Végtelenül lassan haladt felém.
A homokba ragadt bele, vagy
kételyeibe, amik őrizték előlem?
Gyermeki vékony alakján, mint most rajtam,
áttűzött a sugár,
lángoló szemem lövellte keresztül,
a jövőnket kutatta, ellátott egészen mostanáig,
s mire odaért hozzám tisztán kiadta
kettőnk gyógyíthatatlan, végzetes diagnózisát:
Nem.

LA

Mellettem hevert a nagyfenekű,
a professzorasszony lánya.
Mindenki kidőlt, bagó, kilötykölt szesz,
halsaláta és önmagunk bűdösében feküdtünk.
Az asztal túloldalán ketten neszezték, ők is
a padlón dőltek el valami matracon.
Elcsendesültek hamar, és én sem feszegettem tovább
a súlyos, passzosan záró combokat, hagytam,
hadd illeszkedjen a világ úgy, ahogy kell,
sonka a sonkával,
s még egy darabig belemeredve az ünnep
már ígérettelen éjjelébe,
sötét a sötéttel.

Zs E

A szobatársamhoz járt föl és nagy néha
kicsikart tőle némi fehérjét.
Ilyenkor, gondolom, azt rögtön az
agyában le is mentette.
Gyakran jött, ennyi ésszel
erősségévé vált a valószínűség számítás.
Belépett, húsvér lilium,
a hormonok, lám, működtek benne rendesen.
Bennem is. Forgattam a tankönyvet, csacsogott,
morogtam rá valamit, aztán visszalapoztam.
Később csöndesen ücsörgött, várt, majdnem
a nyakamba belefújva. Könyvet nem kért sosem.
Te! – szóltam hozzá magamban – te, kisegítselek? –
és visszalapoztam megint.
Jó haver volt a szobatársam.
Amikor megjött feltettem egy teát a konyhán,
szürcsölgettem az ablaknál, hosszan bámulva a várost,
rég láttam, megnéztem magamnak alaposabban.
No nem, no nem, no nem! – nyeltem a kortyokat,
sajogott bennem minden fehérjém.
Akkortájt maradt el, úgy látszik
összeállt a fejében lassan a kritikus tömeg.

S G

Lila bugyi korcán, ha elakad a kéz,
baljós előjel az a jövőre,
nem a te színed az, barátom!
Bámészkodhatsz a három ablakon,
mind a nyüzsgő utcára nyílik,
megkapó nála a kilátás.
Gyerekkorodban is a lila biciklit
a szomszéd János vette meg,
nem te, megkérdezhetted volna,
hé, te bamba, előre,
milyen bugyiban jár?

F K

Nagy franc volt a csaj, ha kérdezett, sem lehetett hinni neki.
Jött, ment éveken át, a szemem se rebbent,
nem is értettem hogyan, de tette-vette magát a szobámban
és megkívántam.

Ahogy a zsírosat, váratlanul, halasztást nem tűrőn,
csak aznapra.

Van, az ember nem szívesen csapná be önmagát, vagy
a másikat holmi körítéssel, még ki is röhöghetik,
hát felteszi a kérdést kerek-perec.

Aztán fogja a fejét, hogy bízhatott balgán a pőre szóban.
De miért ne?

Működik az senkik és kiválók között!

Rám nézett, szinte tisztelettel. Egészen hitelesen válaszolta,
jó, hazaugrik és húsz perc múlva kezdjük.

Micsoda energiák szabadulhatnak el egy óvatlan lökéstől,
a lavina gurul le így, éppen csak vánszorogva elindul, aztán
kő kövön nem marad az útjában három perc alatt, mire leér.
Húszperces lavinát képzeljenek el!

Totális pusztítást végzett szerte bennem. Egy óra múlva
halotti csönd honolt a tájon.

Aznaptól sokan megforgatták testemben szemükkel a kést.
Hogy ők hogyan tudták, megerőszakolni készültem, vagy
perverz próbáltam lenni, nem foglalkoztatott,
dühített valamennyire, hogy engem is lóvá tett a nő
és sajnáltam a meglopott esélyt, mert,
bevallom férfiasan,
tényleg piszokul jól nézett ki aznap a kis mocsok.

B I

Rekordot döntöttem vele,
sosem stoppoltam egyetlen napon annyit, mint amikor
hozzá indultam. Keresztülbumlizva az országot
télvíz idején sötétedett, mire rátaláltam a házra,
frankó, gondoltam, egy egész estényi esély,
s benyitottam a falusi Kádár-kocka kapuján.
Félórát lehettem bent, gyorsan döntött, félnótás
költőkkel nem blamálja magát, majd még
zokon veszi a KISZ titkár, aki hajtja, ha
híre megy, hogy ott éjszakáztam.
Hmm, pedig ismertük egymást régről, haverként
arra vetődve talán ki sem dob.
Így viszont szedhettem magam, bele a
hideg, sötét rekordba, lett vagy tíz-tizenegy,
mire fölkeveredtem legalább Pestre.
Az újabb kalandba, mert az elszánt férfiember
dehogy pocsékolja csak úgy el a még hátralévő
másfél óráját a napnak!
De erről később.

S Zs

Ha egyszer valami beindul, annak se vége, se hossza.
Így van ez a felsüléssel is. Kicsivel éjfél előtt Pesten
nem könnyű feleségnek valót találni,
vagy ágyast, akivel párosban megalhatunk.
Az esélyeket útközben végiglatolgattam,
fakócska lányból vedlett amazont kerestem.
Volt címéről egy külvárosi kollégiumba költözött. Irány oda!
A mélyen alvó éjben, világító hajó, előttem végre
lehorgonyozva állt a ház. Tetőzött benn a forgalom.
A portás elhajtott, de klasszikus kavics, rikkantás után
végül ráakadtam. Kb. ennyi volt.
Most komoly üzletasszony, külföldeket jár,
és tíz után, ha hívom, rám pirít.
Tudja, kinek mi dukál, és azt rendre megadja,
mint akkor is: hülye portás ellen földszinti ablak,
a barátnak ágy, de nélküle, később család,
jólét, utak, a többi mélységes titok.
Nagyritkán beszélünk, ma például már biztosan nem,
öt perccel elmúlt este tíz.

Zs I

A kisszoba, ahova bevezetett, emlékezetessé válhatott volna,
ha úgy akarom, de annyi múltat, ránk szakadt jelent kellett
a szűk falak közé betuszkolnom, hogy én magam
valahogy kiszorultam. A gimnáziumi éveket,
amikor a barátom huzakodott vele,
én csak el-elnézegettem feszülő, kreol-márvány bőrét,
derékig érő fekete haját, a terveit – nem, annak ő nem való,
annyira nincsen eszes – és most nehéz hátizsákja az
együttérzésnek, hogy úgy félresikerült a jövője,
húzta a vállam, pedig be kellett férjen e teher a dohos
albérleti helyiségbe, rég lefagyott titokzatos mosolya mellé,
valahová a férjéről szóló historiához, aki melós,
dolgozik folyton, alig van odahaza, akkor is alszik.
A sok kacat közt hirtelen megesett a szívem a férfin,
itt állok én, kipihent kan, nője előtt,
mindenem a helyén, hogy őt megalázzam s lám,
ifjú asszonya fontosnak érzi, ingét lecserélje,
el se nagyon fordul.
Gyönyörű! Jaj! – hetek óta éhezem a nőre.
Keble felemelt karja alatt megrezdül,
lassan kúszik fel a másik anyag, azt várja,
föl se kelljen kúsznia, de hagyom, már megkötöztem magam
idegeim vastag, emberfelettit kibíró kötélével,
tekintetét is kibíróval, amikor megérti,
hogy őt még e parányi örömtől is megfosztja a sors.

M R

Hamupipőke halott. Keresni szabad, megtalálni nem.
Régen rossz annak, aki forró, bálos éjszakája asszonyát
nagy sokára, egy szmogos délután,
panelfalak közt felleli.
A várost töviről hegyire átkutattam,
belém szerelmesedtek mind, akikről
gyorsan kiderült, ők nem ő.
Oly szívesen lettek volna mégis ő:
”Micsoda fickó, ez aztán kitart!”
Eltelt egy év is.
Belefáradtam lassan.
Új, húsvér kapcsolatok között a régi vágyak
legendákká lényegülnek.
Talán jobban jártam volna így, de
elnyertem a büntetést a szóért, hogy
„nem vagy rá méltó, haver”,
amit a barátomnak akkor éjjel odaböktem.
Előkerült. Unottan nézett rám, mint akinek
saját szeméből árad a kinti koszos nyirok és
a blokkház előtt a villamost maga zörgeti,
hogy ne kelljen megszólalnia.
Meghalt hát és vele hullott napfényes hitem,
súlyos földi fellegek burkolnak azóta s láthatatlan
monstrumok zakatolása, csikorgása riaszt fel.

Cs K

Ezt a csomagot kellene átadnod,
az állomáson vár. Megteszed?
Ennyibe került volna a kérés,
odaadja, köszí, helló, és tovalibben,
mégis már egy órája próbálta az ágyam végén kucorogva
szavakba önteni, elküldhesse velem azt a kis
semmit a barátnőjének,
aki nem ily körülményesre vette anno a figurát,
és gondolom, részletesen leadta a drótot.

– Nem kérem ingyen – tette hozzá.

Persze, elvittem. Hanem miért nem vettem át végül
a fuvar árát, vagy türelmes hallgatásomét?
Tisztesség? – de hiszen alig vártal!
Hagyhattam volna kegyesen átverni magam.
Úrhatnám az ember, tékozol, játssza hatalmát,
megfizet érte, ahogy én is, amikor majd
görcsölve igyekszem befűzni valaki fiatal teremtet,
hozza el a gyógyszereim a patikából.

Cs Á

Mit akarhatott? Nem jött sem előtte, sem utána.
Hozhatták a hormonai, fegyelmezett,
túlontúl tudatos nőkben is felágaskodik éhesen,
prédára lesve a vágy.
Jöhetett felmérni, programozott terve szerint tesztelje
bővített listáján az alanyt,
kihúzzon egy kurta mozdulattal, vagy továbbvezessen,
míg végül a méltó férj kiszzelektálódik.
Az írásaim hallgatta meg,
bele-belenézett némelyikbe,
a prózába inkább,
meglehet, pusztán csak kíváncsi volt,
ugyan mi a francra képes a srác?
Hm. Mire képes, és mit enged meg magának?
Végtére pártos posztja is elhozhatta az ágyamra,
törökülésben elücsörögni, látni, mit honnan veszek elő,
olcsó, egyszerű módja letudnia a jelentést.
Fogalmam sincs, mit akarhatott.
Az agyam legeslegmélye intézte úgy, hogy se szeretőm,
se arám, se olvasóm, se feladó ügynököm ne legyen.

E L

Robusztus teherautó vett fel az erdei úton,
fát hordott a távoli tóvidékről, üresen tette épp
a kanyart, száguldott a maga módján a nyomvályús
földúton, kisebb vízmosásokon is átgázolva,
csörömpölt, dübörgött,
vadul rázkódott minden íze.

Estébe hajolt a délután, a törzsek között
át-átvillant az alábukó Nap.

Már ahogy ballagtam is hűvösödött,
szeszélyes szelek rángatták a színe váltott,
hullani kész lombot,
most bevágott a fagyos levegő
az ajtó ujjnyi résein át.

– Hová, hová, öregem?

– A tavakhoz.

– Csak így magadban?

– Otthon maradt a csaj. Azt mondta, havazni fog.

– Meglehet.

Egy elágazásban börrögve megállt:

– Itt az országhatár felé fordulok, nem vihetlek
tovább. A tavak innen nincsenek túl messze. Jó utat! – s már
ott se volt.

Hátamra kaptam a göncöm, hátizsák, rácsavart
matrac, s nekivágtam. Figyeltem a környéket,
hol állapodhatnék meg éjszakára.

Az egyik tisztáson púposodó szénakazlat választottam.

Süppedős, hallgatag csönd vett körül, ahogy
megült a pára s ráereszkedett a homály.

Nem féltem, semmitől sem féltem akkoriban,

csak kínozott a társnélküliség, hogy ő, aki
fütetlen szobában hált, egyetlen blúzat mosta naponta,
kenyéren tengődött, meg a távolból küldött leveleimen,
reszketve bontogatta estefelé, egész nap rejtegetve
olvasatlan melegüket, ő, aki ötven kilométert motorozott
a januári éjszakában, amikor hazavetődtem,
de gyalogosan is eljött volna, hogy lásson,
ő elveszett örökre,
s lám, ez a másik, aki lehetne velem,
visszariadt holmi meteorológiai hírtől.
Egymásra meredtünk a flegmán hunyorgó csillagokkal,
dideregtem velük kicsikét, majd elnyomott valami
szendergésszerű álmom.
Pattogó parancsszavakra riadtam. Egy zseblámpa
ridegen pásztázó csóvája vágott a szemembe.
Egyenruhások, vettem ki – hát nem csak a nők,
már a sofőrök is feladnak?
Rájöttek persze, szerencsétlen kis flótás vagyok én,
határvédelmi szempontból legalább is, otthagytak hát
visszadermedni fagyott, álomtalan hánytorgásomba,
nem az ő dolguk, vesződjenek velem az elemek.
Együtt ébredtem a Nappal, feldörzsöltem
a testem a vékonyka sugáron,
pakoltam és indultam visszafelé.
Nem mentem el a tavakig. Majd máskor, valakivel.
Megérkezve ledobáltam a göncöm
és a női szárny eddig még soha ki nem próbált
ajtaja előtt megállva határozottan bekopogtam.

N T

Az álló óra napjában kétszer pontos, a selejtes termék már majdnem maga a tökély, hamis nő isteni díva képében is megjelenhet, apró defektuson pedig, megesik, lángoló szerelmek szövődnek.

Huszonkét évesen szűznek lenni nem érdem, előttem sem volt az, amikor váratlanul kiderült a rokontól egy délutánra elkunyerált panellakásban,

és szégyen ide, szégyen oda, meghagytam őt ebben az eredeti állapotában, még egy kis ideig, hogy aztán alig pár hónap múlva dagadó pocakkal lássam viszont.

A beavatkozás nyilvánvalóan valakinek sikerült.

Különben kedvelem a nőt, aki nem mórlikálja magát, tudja, mit akar, tesz is érte, pláne, ha élvezetekről van szó és nem a másik körmönfont vadászatáról.

Díjaztam az ajánlatát, méregettem én is őt korábban, jól hangzott a lakótelepi kaland.

Ócska motoromon börrögtem oda, felcsöngettem, beengedett, mértéktartó kedvesen ölelt át, összhangban a múlttal.

Idáig hitelesen alakult a sztori. Sőt, az aktust is

épp csak annyi szenvedéllyel kezdtük, amit

két hormonoktól túlcsonduló fiatal test egymás

bársonyos érintésével kicsihol, minden mondott,

vagy mutatott hazugság nélkül, boldogságában a percnak.

Vagy hát ezt gondoltam.

Mert hasonlított ahhoz is, amikor a nő orvosához fordulva különösebb szemérem és lelki tusa nélkül feltárja ölet.

Csak akkor nem titkolja miért jött – méhszájsebét

nem két menet között fedezi fel, kezeli a doktor!

Mitől, hogy meghitt pillanatban is öklendezve forgat ki a csalás?

Hajh, ellenőrzőm a cserépkályha tetejére dugva megégett,

füstös parazsával sütötte belém annak a torz napnak bélyegét,
szívárog a vérem a sebből egy életen át, fáj, sajog, ha feltépi
az igaztalan és mint az idomított vadállat, aki a pálca
puszta látására is vicsorít,

úgy tülekedik mellemből elő dühös tiltakozásom:

Ne csalj!

Nem, én ide nem gyógykezelné jöttem, bár szívesen,

ó, milyen szívesen felvállaltam volna, ha tudom!

Oly gyöngédséggel láttam volna hozzá!

Nem mások félbehagyott munkáját elvégezni vagyok itt,

pláne nem nevemmel fémjelezni e dicst!

Azóta, ha járok-kelek, kutatva valami után, vagy csak

ténferegve a világban megakad szemem egy ritkának mondott

utolsó darabon, ő jut eszembe, az elfekvő példány

és lakonikus mosollyal folytatom utam.

B U

Indulunk! – rikkantott a sofőr, felszálltam és
lehuppanva az utolsó szabad helyre
intettem a barátomnak, menjen,
de ő guvadó szemmel bámult befelé,
dévaj mosollyal a szája szögletén.
A busz egyelőre nem mozdult.
Lépésnyire előrébb egy másik fickó állt,
savanyú-fájdalmasan cuppogott a levegőbe
a mellettem ülő nőnek, aki az üvegre tapadva mutatta,
őt is mennyire gyötri az elválás.
Az arcát nem láttam. A barátomét igen.
Pofákat vágott, gátlástalanul mutogatta,
frankó a csaj, nyomuljak,
eszembe ne jusson foglalkozni ezzel a semmibe zokogó
majommal, ott ülök majd, kis híján az ölében jó
kétszáz kilométeren át, irdatlan idő,
el ne vesztegessem,
szégyent ne hozzak közös hírnevünkre,
körülbelül ennyit jelentett az előadása.
A nő tarkója sütötte, már inkább kedvese mögé néz,
rötyög a színházon és megfordulna,
hadd lássa végre, kinek szól,
de még vár picikét, csak akkor vet futó pillantást hátra,
mintegy mellékesen, észlelve a betelepült útítársat.
Hát igen. Különleges báj mosolyodott rám,
ilyesmiben ritkán tévedett a barátom.
Felbörögött a motor, kigurultunk.
Hozzákezdtem nemes feladatomhoz, kiosztották,
tanúm is volt rá, ott ült mellettem. Nézzen mulyának?

Nem esett nehezemre.
Hihetetlen tempóban haladtam, megelőzve
magát a járgányt is,
ritkán vagyok ilyen vehemens, mintha
belém költözött volna a barátom,
egyszerre ketten kerítettük körbe, ne menekülhessen.
Dehogy próbált ő menekülni!
Zihált, harapott, bőrén forró párát lengetett a vágó.
A túloldalon a parasztasszonyok úgy
harminc kilométer után hangosan felháborodtak.
Kárognak csak! A kezemre ügyeltem, merre kotorász
és meddig juthat még fényes nappal a tömött buszon.
Félúton hosszabb pihenőt tartott a járat,
szemben a templomkertben az istenek mégis
másként döntöttek,
öt-tíz perccel elkalkulálva a menetrendet.
Mire megérkeztünk számos hajdani emlékét lepipálta
tuningolt tandemünk, a barátom meg én.
– Hová mész? – kérdezte.
Megmondtam.
– Most rögtön?
Nem hagytam a döntést többé az istenekre.
A feladatot lényegében teljesítettem.
Elkísértem egy darabon, azután lekanyarodtam,
és igazából nem bántam meg sosem.

F N

Nyerít a csődör, csattog, vág a patája a kövön,
ráng a kötőfék, nekiveselkedik a gazda, megtartsa,
gigászi erejével törtet az élet,
a mén alkarnyi hímtagja hasa alatt megmerevedve,
felkapja a fejét mind az ember, az állat,
még a deres herélt is az apró csikóval
hegyezi fülét, visszanyihognak,
tobzódik a lét, idege, izma feszül,
csak a kanca várakozik türelemmel, moccanástalanul
a messzibe réved, áll az út melletti gyepon, rajta a pányva,
s már rajta a mén is, szerve a szervbe becsusszan,
a teremtés bugyrában ráng, tomporán az erő
tajtékos taraja felcsap, szeme kidülled,
önmagát löki ma tovább a messzi, kozmikus jövő felé,
őseinek vad ösztöne a csillagokig elpenderíti...
Lehuppan a fűre, elfordul, bársonyos irháján
reszkető hullámok vonaglanak,
nézi a semmit, önnön belsőjébe merül,
és szétomol a meleg, lenyugodó vér sejtjeiben,
kipirosítja a büszke diadal.
Ilyesmi történt velem is előző este,
most szóտalanul megültem a sofőr melletti ülésen,
vonult a táj hátrafelé, lebegtek benne a tagjaim,
felhőkkel úsztak az égen a Kárpátok bércein át álmos
méltósággal, majd egyre följebb szabadulva, ahogy
távolodtunk a hegyektől és aranyló, tündér napsütés költözött
méla tűnődésük helyett a szemembe.
Így érkeztem meg, talán kocsival, talán a szférákon át W-ba,
puritán szálláshelyem aznap éjjelre belakjam.
Két szalmaszőke finn lányka táborozott

a szomszéd szobában,
egyikőjüknek hirtelen moziba menni támadt kedve és
csöndben elengedte a másik.
Végignyújtózott a heverőn, északi bőre
haloványan világított a beszűrődő alkonyatban,
lecsücsültem mellé, bárhol elértem,
mindene megvolt, ami kellett, épp csak a
pányvát nem láttam sehol.
Dalokat dudorásztunk: „I asked my love, to take a walk...”,
fülünknek furcsa rokon szavakat rakosgattunk párba,
hevonon, mondta, horse – ló, feleltem
és beleborzongott a hátam.
Néztem a csillagos messzit a már besötétült ablakon át,
testemben a vérem meleg árama szétomolva,
cirógattam az arcát, mígnem egyszer csak
visszaérkezett a szobatárs.
Talán a természet tudja, mit miért tesz,
én magam aligha bírom bölcsességét belátni,
hívtam, ha átjönne hozzám, de nemet intett.
Időnként nagyokat sóhajtok, manapság, vénülőben is fölötte,
megemelem csapott vállam, visszaeresztem
és egyre csak arra jutok,
a természet muszáj, tudja valahol, ki kié.

Kimotoroztunk a tóhoz, messze a strandtól,
föl a végébe, ahová keskeny ösvényen vezet az út,
ember nemigen járta vidék, a horgászok is
csónakon, ha arra vetődnek.

Dühöngött a nyugati szél, áttörve a cserjésen,
a törzsek között is, bele-belekapott a motorba,
ügyesen kellett hát egyensúlyoznom, ővele,
nyakigláb, tőlem magasabb nővel a hátam mögött,
városi csajjal, kicsit ügyetlenkével, aki lehet,
még sosem motorozott életében és tehetetlenül
hányódott a kanyarokban, bukkánókon, ijedten is,
de végtére elszántan, hogy ezt a kalandot most velem,
ha törik, ha szakad, megtegye.

Idegesen élesztgettük a tüzet – a sütögetés ma kellék,
legyünk rajta mielőbb túl – , hát nem is sikeredett egykönnyen,
pedig hosszú hetek óta nem esett már, a száraz ágakba ilyenkor
éhesen harap bele a láng, de a vékony gyufaszál
árva lobbanását menten kioltotta a csapkodó vihar.

Aztán lángra kapott. Egyenesen berobbant.

Átnéztem a szemébe – Végre! – gondolta, én pedig
körbejárattam tekintetem, valami rossz érzés kerített hatalmába,
nem úgy indultam, mint aki kontárkodni készül,
ráfogtam, túlzó aggodalom,
számos tüzet csiholtam már mindenféle erdőben,
jó, törvényt szegek itt, de majd meguraljuk.

Kajszán hajladoztak a vörös nyelvek,
mind hosszabban és magasabbra,
rátettem keveset, mintha nem is fából, foszforos
gyutacsból lett volna, s míg ő

hasztalan egyengette szerencsétlen kis pokrócunkat,
hogy majd rajta eldőljön, én már a nagyobb bajt
igyekeztem kikerülni, de nem ment.

Az úgy tűnhet távoli szomszéd bokor tépett ága
mélyen behajolt, s mint fáklya egyenesedett ki,
tekerte az áram a másik irányba, a fákhoz,
de a sebtében tákolt tűzhely körüli fű is lobogott már.
Jesszusom, leég az egész erdő! – és az elharapódzó
tűz sárgászörösétől csak rémült tekintetünk
villogott vadabbul.

Belegázoltam a bokorba, majd vissza, felkaptam
a plédet és vertem, és vertem az ágat,
letiportam a cserjét, rávetettem magam
az avarban sziszegve előretörő zsarátra,
beborítottam a szakadozott, megpörzsölt maradék szövettel.
Megúsztuk.

Szilaj élményekre számítottunk idekinn – meglett.
Szó nélkül pakoltunk össze,
csak a szél süvöltött csúfolódva közöttünk.

P K

Mennyi szikra elpattog a tűzben!
Belekotrok a zsarátba, szítanám is, vagy csak
múlatom magam? – felizzanak, sisteregnek,
röpíti őket a hő, nem túl magosra, azután kihunynak,
se meg nem gyújtanak, se fel nem melegítenek semmit.
Mennyi emberi vágy csapódik kipirosulva az
üres semmibe föl,
csillanó szemek serege az ábránd fölhajtó áramaiban,
hogy mind a fáradt holnap üszökje legyen,
sötét árny távolba tekintő arcokon.
Ahogy bottal túrok a parázsba céltalanul,
úgy vettem oldalamra azt a kis keszeg lányt, valami
városszéli piknikre kiutazni, csont-bőr Pinokkiót,
szabályos kosárkáját letörten cipeltem.
A társak összemósolyogtak a hátunk mögött.
Röppentem volna vele egyet, rövidke pályán
éppen csak megvillantva testünk fakó melegét.
Tópartra települtünk, néztem a sűrű,
mozdulatlan vizet, meg őt,
aki szinte paródiája volt már önmagának,
túlzottan minden, soványka, lefetye,
no meg persze erényes,
s ahogy az esti köd lassan leereszkedett, lenyomva
tábornőtűzünk lángját, a sült húsok illatát,
átnedvesedett bennem a kedv és kormos
fahasábként hevertem a még langyos homokban.
A társak apró szikrái fel-felcikkantak élvel,
míg én idelenn, távol a bizarr örömöktől
– a lány a kosárral elhúzódva gubbasztott –
már-már élveztem az egyre hűvösödő nyirkos magányt.

MI

Nehéz erről beszélnem.

A vitrin hátuljában áll a váza, a két korsó.

Virág helyett vettem, pedig ott virág szokás.

Az asztalon várta, vékonyka, áttetsző üvegből,

a bőre volt ilyen, szinte átsejlett a húsa,

látszott, az orrán egy aprócska izom feszülése pici
gödröt mélyít, ahogy a szíve felhevül.

Az asztalon maradt, lehet, ki sem derült, övé.

Most mementó, egyikéé a bűneimnek.

Én tudtam, három év után mezítelen kell feküdjünk

egymás érintését megélve estétől reggelig,

sőt, lehet, sokkal tovább, hogy a helyére kerüljön

ő, meg én és múltunkhoz méltó folytatást találjunk.

Talán ő is így akarta, csak egy nappal később,

megzavarta valami elv, téves erény, hiányzó tapasztalás,

vagy éppen irántam az érzés, azt ne gondoljam,

ő csak úgy bármikor leakasztható.

Nem, azt nem hihette, hogy én itt csak arra várok, végre
ágyasom legyen és pusztán férfiúi önzés, amit kérek!

Nem, azt nem hihette, hogy most én

pont őt készülök megrabolni!

Miért nem értette meg?! Ó, miért, hogy a könnyek

nem omoltak sósan az ajkáig: Ne tedd! – s mosták össze

nedvét a nedvemmel, mert már csak ők, a könnyek tudták,

nem az ész, ki kicsoda itt és mit ér?

Éreztem, hogy roskad bennem össze minden

tartóelem, amit emeltem, amikor elment azzal,

hogy majd másnap találkozunk.

Rátekintve a romokra, minden mindegy, követtem el
a bűnöm, és nem tudom elégszer magamon megtorolni.
Másnap estefelé kopogott be, mert hiába várt,
kimentem hozzá, be nem engedhettem.
Úgy fáj, hogy azóta sincs, hogy örökre azt hiszi,
ez vagyok én, s az igazat megtudni nem fogja soha!

B J

Senki sem emlékszik mindenre. Nem filmet nézünk,
képeskönyvet lapozgatunk az emlékezetünkben.
Hajtogatva a lapokat szőke angyalarca egy már-már
giccsesen pompázó téli tájban bukkan fel először.
Vastag északi hóban, éjjeli csöndben lépkedtem
a fasoron át, roskadoztak az ágak a súlytól
és csak esett és esett, óriás pelyhekben, a sűrű szövetet
a néhány gyöngye kandeláber éppen hogy átszűrte.
Csönd, zuhatag, fények.
Az arca ott lebegett előttem, lesütött,
szűzi pillantása a havazás fehér vászonára kivetítve.
Betegeskedett. A kórházban látogattam meg.
Más emlékem nem maradt.
Később, a szülői házában egy elsüllyedt nap végén,
miután lefeküdtem, az ágyam szélére ült,
igen, az ő nyelvén azt jelenthette: Tessék.
Nem értettem meg, vagy
tisztábban kimondott mondatára vártam?
Baj, ha a dolgok saját idejükről lekésnek.
Hamar került, aki megtegye őket helyettem,
legközelebb, azonnali örömökre törőn, a barátom.
Miért füstölögnék, nem sajnálom tőle,
igazából csak megmutatta, hogyan kell.
Míg én motort buheráltam, haza is tudjunk menni,
ők a hegyen cicáztak.
Magától mesélte, onnantól végképp rendben volt a dolog.
Néhány könnyen átlapozható kép után végül az utolsó:
A balkonon ült, olvasott, az utcában messziről láttam.
Fönről szólt le, pár méternyi magasból:

- Mivel jöttél?
- Stoppal.
- Miért, nem telik vonatra?
- Maradt tizenöt forintom.
- Az én párom nem az úton ácsorog majd.

Elköszöntem. Hányódtam azóta erre is, arra is.

Tizenöt kis pénzem kincse szűk zsebemnek,
abból futja szolidan halra, kenyérre.

D V

A vacsora, a tánc zaja elült, a vidéki szállodára
a folyam felől csönd és könnyű nyári pára ereszkedett,
a környékbeli kohóból hallatszott csak néha némi dübörgés.
Dolgoztam is, meg nem is, vigadtam is, meg nem is az este,
most néztem a holdfényt, ráesett a paplanomra,
a vendégeim mélyeket szuszogtak az egybenyíló
szomszéd szobában. Meghitt volt a sugár, a szuszogás,
a döndülések, meg a víz szaga, ahogy a könnyű széllel
bekavargott a nyitott ablakon.

Egy telefonon járattam agyam – hívjam, ne hívjam?
Elmúlt éjfél, a készülék az éjjeliszekrényen feketélt.
Nem is az időpont tartott vissza, vagyok annyira komisz,
inkább, hogy mit mondok neki – a városában mulattunk?
Felemeltem, bejelentkezett a porta, kellemes női hang.
Suttogva kértem a városi számot.

– Nem veszik fel. Parancsol még valamit?
Bizalmas, nyugodt volt a hangja, két szinttel lentebből
olyan tisztán, melegen csengett,
mellettem feküdve sem szólhatott volna közelebbről.
Beszélgettünk.

Figyeltem az árnyak végtelen lassú mozgását a falon.
Őszinte szavaink – már nem is a Hold – különös világgal
lobogtak, beszűrve az éj fekete márványkupoláját.

Kondult a kohó, a nehéz harang.
Megirigyeltek akkor minket mind a szentek
fönn, a csillagos sötétben.

Nem mentem le hozzá, hogy a varázst
a hétköznapi aprópénzére beváltsam.
Amikor hajnalodott, tűnődő szemembe lövellt
az újjászülető égi hatalom áldó glóriája.

M Sz

Az ünnep előtt L-ben még fújtak a balti szelek,
hűvös vizenyővel itatva át a tüdőket,
de híret hozta már a rádió a komor keleti fagyoknak,
elfogytak a gyapjúholmik az üzletekben
és hősugárzót sem lehetett kapni sehol.
Én M-be készültem a három napot megülni,
váratlanul, próbára téve a sorsot,
bensőmet a nyár melegével befűtve,
– mondták, ott már dühöngenek a hidegek –
azzal a hévvel, amikor őt megláttam
s megforgattam egy keserédes szállodai mulatságon.
Hajnalban a hálókocsiból kilépőt torkon ragadja
a szilaj fagy, s a pályaudvar hómocskos, kitört kövén
a vonatból áramló tömeg szóltanul tűnik el
a metrólejáróban. Velük én is.
Túl korán lett volna még telefonálnom.
Megálltam a házzal szemben, topogtam a vastag,
porózus hóban, jártam föl-alá. A sarkon telefonfülke.
Itt sokáig sötét a reggel, de lassan hívhatom már.
Érme, kattogó tárcsázás – a klasszikus tradada –
meglepett, álmos hang. Már futnék, két lépcsőháznnyira
a bejárat, mit számít, kócos, bőréen az éjjeli álom,
de kéri, egy óra múlva csörögjek újra.
Körbekerültem párszor, a gondolataim
messze csapongtak, csak úgy szabadon, öltözetlenül
a szelekben, s a nyár melege
lassan megjegesedett, mire letelt az óra.
Turistaként barangoltuk be a várost,
időnként valami kávézóban megmelegedve,

én álltam a próbát, majd visszautaztam az esti vonattal.
Addigra L-ben is tábort ütött a kemény tél,
egészen tavaszig kitartott, védte embertelen állását.
Így eshetett meg, hogy végül
vereséget szenvedtem a túlerőben.

N Gy

Mínusz negyvenben sosincs úgy, hogy
az embernek valamije ne fázna.
Ezen semmilyen bor, pezsgő, tömény
nem segít, sem újévi készülődés,
sem ifjúi derű. Ilyenkor mindenki behúzott
nyakkal toporog a megállóban,
utazás közben apró lyukat karistol az ablak
bolyhos jégvirágán, lássa, hol is tart,
kiszállva pedig szedi a lábát, nem nagyon figyel
a hujjogató óévbúcsúztatókra, akik persze
dideregve is eleresztenek egy-egy rikkantást,
verődik a hang a kristálytisza kifagyott levegőben,
majd már csak a csörgősre merevedett szatyor
sercegése hallatszik a nadrág szárához odatörlődve
és néhány éles koccanás, ahogy az italosüvegek
összeverődnek a csuszkurálásban.
Mínusz negyvenben szilveszterezve az ember
vérpezsdítő vigadalomba vágyik, ahol
felenged a test, a lélek és
egymás párájában összeborulva mulat barát, ellenfél.
Vele kapaszkodtam össze, akit megkívántam az ősszel,
de sejtettem, hiába. A fog sem fáj gyógyszer után,
és mégis fáj, alattomban hasogat a baj.
Benyakaltuk a szeszeket és a fények, hangok
sodró forgatagában lüktettünk a tömeggel,
csak a pulzus valahol folyton elakadt, csaló szemén,
lomha farán pillantásom túl hosszan elidőzött,
tódítottam valamit a fülébe, Jesszusom, micsoda
badarság, így kongatott ránk az éjféli,

csókkal, vagy anélkül, lényeg, hogy
másnap déltájt külön ágyban ocsúdtam.
Ezek után egyszerű a szedelőzködés, az
ajtót sem esik nehezünkre behúzni, és odakint
az újesztendő, meglehet, már negyvenkét fokos
zimankója, lám, mégiscsak felüdít.
Fagy és fagy és fagy! Mámorító!
Csikorogva a jeges havon mögöttünk marad
az idegen testek átizzadt, áporodott melege.

R L

Különös-e a gondolat, hogy ő, a halott nő
szobámba belép és bátortalanul
kigombolja testemen az inget?
Rég ledöntött épületek is állnak képzeletünkben,
széthordott, léggé vált helyiségeiket
hajdani melegükben belakjuk,
magunk vagyunk a varázs, ha elporladt ujjak
életet-halált átsütő ifjúi heve megérint.
Orcáján látom a zavart pírt,
feldúlt báját nem gyűrhetette le a múlás,
könnyű táncok, alkoholok után magunkban maradva
játékosan nekiszorít a falnak és a
legfelső gombot az ingemen eloldja.
Ő, a pajtásom, akinek ehhez öröktől joga van.
Nézzük egymást, halad lefelé,
mérlegre nehezül így súly, rezdül a feszes mutató.
Az utolsó gombnál elfogy a múlt, a jog,
bizonytalan lebegésében a jelennek
egyensúlyoz a szemünk.
Szétnyitja az inget
és nadrágszíjam csatjára helyezi kezét.
Lehet, hogy életében először.
Minden, mit korábban a nőkkel megéltem
zöldes íriszem sugarában világít,
az övébe pásztázok vele, le a legmélybe.
Fekete, szomorú.
Alig lélegez.
Eloldja a csatot, majd a gombot alatta.
A zipzáron is mozdít lefelé.

A hatástól tovább nyílik a zipzár.
Megtorpan, tétován rám mosolyodik és...
– nem emlékszem valamennyi mozdulatomra,
de én csináltam vissza az egészet.
Barátok maradtunk. Így halt meg.

F A

Ezen a télen is gyakorta gondolkodom rá, hát
szilaj keleti szelekkel arcbőrt kipirosító
fagyok érkeznek, velük üzen, vagy
fölkerekedve ő maga robog ide megint,
az utakon vidáman csuszkurálva,
hóbatyukkal, jégvirággal az ablakon.
Ifjú, varázslatos, mint rég, szépségéből mit sem
vesztett azóta, hogy elszerette tőlem a tundra,
vagy hagytam, az örök fagy hitvese legyen.
Alacsonyan hunyorog a nap, megcsillan a bőre,
hajfonata lágy kupacokban dagadó
keblére leomlik. Tele van vele a világ és
nem tud betelni – puritán bájával a télnek.
Micsoda íz, ahogy számba keveredik a teste!
Körbeölel és lecsókolja rólam álnok nyaram
égette sebeim. Oly hűs, vigasztaló az érintés!
Megbocsátott már. Elmaradt érkezésem okát
belátta, s maga jövőget. Boldog!
Őszinte, hű szíve otthonra talált
a méteres havak véget nem érő birodalmában.

V V

– Kobzos! – emlékszel a lányra, kicsit pufókra, az első lemezed kaptam tőle, nem is értettem a nyelveden többet, csak azt, hogy zseni vagy?

– Eltűnedeznek a lányok, öcskös, elhagyjuk mindet két üveg vodka között, tovagurulnak, feltépett parafakupak a havon, míg magunkba döntjük a zsibbasztó szeszeket.

– Igen, elröppennek a lányok, a hangodnak verődnek utána, fájdalmas nyüszítéssel csapódnak az égis, ott hallgatják szívszaggató jajaid. Te, odaát, nézd csak, koszorúban ünnepelnek mind már, köztük talán az enyémmel!

– Azelőtt magam maradtam odakinn, idebenn. Én tékoztam, vagy ők? Tegyed a dolgod, öccse, meglapogathatod majd még nyoma veszett nődet, közeledik a ti időtök.

O V

Szia és hogy s mintek után hanyagul tette fel a kérdést:

– Van otthon valami pornód?

– Van – feleltem – és tényleg volt, pedig ritkaságszámba ment ez még akkor.

– Két nő hívott kilencre, vigyek kazettát, meg egy pasit magammal.

– Kik azok? – kérdeztem, s ő mondta, nem a neveket, csak, hogy mifélénk.

– Hm. Jó. Indulok érte.

És a legénylakás ajtaját berakva lépcső, vagy lift, már nem emlékszem, kocsikulcs, indítás, s azonnal hirtelen otthon, valahogy meglepően hirtelen.

Szerintem ismerem őket, nagy az esély rá, aprócska ez a város, keringett végig a fejemben, mint hibás jel a szívben, mikor örülteként dobog.

Nappalink közepén egzotikus kis párom az ingem vasalta éppen, megmaradt bennem a kép

– néztem őt, néztem –, meg a furcsa, tompa hang:

– Elviszem ezt a kazettát, pár napra kérte kölcsön.

És fordultam, vittem. Valami meghalt bennem minden méteren.

Később rákérdezve csak annyit szólt a srác, győzte őket simán egyedül.

Sz S

„Az élet rövid ahhoz, hogy valami túl sokáig
maradjon langyos” – mondta, és otthagyt.

Már reggel tudtam, hogy bejön majd,
döntöttem is, mit tegyek, hát cseppet sem
lepett meg a finom kopogtatás.

Amint belépett, kulcs, villanykapcsoló, meg egy
fontos mozdulat, így következett volna
ősi törvény szerint, döntés szerint,
meg volt hozzá az áttetsző ruha, a dekoltázs, a
hiányzó fehérnemű, a remegés a köszönésben,
az amúgy vékonyka, most felpuhult ajak.

Az asztal fölé hajolt – ó, mily ismerős!

Miért, hogy az ember túlnyert helyzetet veszít?

Rám nézett, kapcsolt, nem ma kezdte,

döntött is rögtön, csak még játékból,

a nő, a macska,

felkínált némi esélyt.

Nem, gonosznak nem volt gonosz.

Aztán vidáman, durca semmi, könnyű keccsel

az ajtóhoz suhant

– alsóneműt tényleg nem viselt –

és nyitás közben kibökte a zárómondatot.

L K

Sokszor eszembe jut az évek multával,
vendégségbe érkezett hozzánk férj, feleség.
Harmincévesen hosszú az éjszaka, kint havazik, idebenn
édes borokat kortyolgat az ember, dől a forróság
a kályha felől, szó szót követ és a nemek
gyúlékony közegében hamar úgy alakul a beszéd, hogy
már mérjük is egymást, ki pontosan mire gondol,
csak a szája jár-e, vagy megtenni is képes, amit pedz?
Hosszú az éjszaka, jól sáfárkodva merészséggel, idővel,
zaklatott álomtalan forgolódás helyébe
különös gyönyör kerekedhet,
bizsergő remegés az idegekben, amit tilos és titkos tettek,
tabuk törése képes az elmében kavarni.
Mint farakás, hevertünk, értettem a pillanatot,
egyetlen gyufaszálra várt a frissen rakott,
benzinnel leöntött máglya, hogy lobogjon és
bevilágítsa sötétebb napjaim ege alját.
A porcikám jelezte, igen, értem, csak
oda kellett volna nyújtóznom, hogy belobbanjon
zuhogva, recsegve-ropogva a tűz, elolthatatlan,
vad harapással, befalva a másik kettőt is,
egyetlen magas oszlopban törve a téli sötétbe.
Valami hiányzott belőlem és belőlük is, muszáj, hiányzott,
vagy éppen hogy túl sok lehetett abból, amit a
papok dicsérnek, hát most vénülő szememmel az éjbe merülve
tehetetlen próbálom megtenni azt az elmulasztott mozdulatot,
mintha álomban akarnék el-, vagy odafutni,
a célt el sosem érem.
Bámulom egy távoli vigasság fel-fellobbanó parázna tűzét,
az vigasztal.

G M

Hogyan ne legyek pornográf, mégis olvadjon a
szájban az íze a szónak, ahogy az ínycsók fogásé, amit
gusztán felpúpozva elegánsan eléd hoz a pincér,
késsel villával eligazítod, a szemed már falt is belőle,
mohón, csak úgy marokkal emeled a ropogós, sült
jércecombot, de hirtelen valakik berohannak:

– Bombariadó! – kiabálják.

– Kiüríteni a termet!

És pattansz, vén csont,
magad se hitted volna – ugyan mit menekítesz? – nem hogy
megülnél, nagyobbik része humbug az ilyeneknek, és
méltósággal, az öreg rettenthetetlen, befalnád, ami a tiéd,
jóízűen letörölve bajuszodról végül a zsíros leveket?
Hogyan mondjam el, és ne legyek pornográf,
kellően részletezve azt az estét?

N K

Te, aki olvasod e sorokat, ha gyermekkori pajtásom volnál,
nehéz éveket követő nehéz évem márciusában
felvennéd-e, ha hívlak?

Eljönnél-e vacsorázni velem, enyhítsd a magányom,
évődve ne vessünk, mint szopogattuk hajdan
a náderesről csüngő óriás jégcsapot?

Vagy rászánnád-e egy napodat falusi birtokomon kapálni,
hiába, a lelkem után a testem is néha kidől,
nélküled felverné házam a gaz?

Ha időd, munkád engedné, lennél-e társam a pihenésben,
semmi egyébért, mint kettesben heverni valahol?

És ha most a semmi egyebet tesszük mégis félre,
azt kérhetem-e tőled, lépj túl múltad szerepén,
hozzám hajolva becézz, simogass,
bűbájos kezeddel varázsold le rólam a rontást,
amit rám olvasott a vajákos idő?

Mondd, te, aki itt biztosan elakadsz
és a szövegről pillantásod lassan a messzibe réved,
visszatérve a szöveghez, képes vagy-e
ettől is többre, ha kérem?

Ha megmondom, hisz becsapni nem akarlak,
hogy vágyom a tested, vagy nem is
pont a tiéd, ám sem erőm, sem gusztusom
befogadni holmi idegent, de annyira örülnék
tenéked, töltsed karomban az éjt,
mondd, erre mit felelnél?

Te, réges-régi barát!

Ó, mondd, leemelnéd-e cinkos mosollyal
sötét napszemüved – amúgy is korai ilyenkor –

s intenél, no, akkor lépj közelebb,
vagy, ahogy ő, aki felállt és kikérte magának,
kabátodért nyúlnál füstölögve: Micsoda világot élünk,
mivé alacsonyodnak, lám, a barátok?
Nos, mit tennél, ugyan mit, te, drága olvasó?

B A

Reggel. Az ég kerek csapolónyílásából spriccel
a frissen olvadt acél, rá a tengerre,
sistereg, fröcsög, pörkölt illata
sziszegő kávé aromája, vagy az olajfáké,
a kerek világ vizekre néző roppant nagyüzemében
söprögetnek, odébb gurít némi szemetet a felszökkenő szél,
kiállok a peremre, kinyújtózom, karom a hegyekig elér,
belelóg a felhők hasába, megmosakszom,
borzongatóan hűs ott fenn az idő,
aztán körbetekintek, akár le is ereszkedhetnék
a hosszú, egyenes lépcsőn a kavicsos partra,
de ni csak, nyitva az ajtód,
még az este nem csukta be talán,
meglibben a hálóinged, ahogy jársz-kelsz a huzatban,
összeakad a tekintetünk és váratlanul
könnyű mozdulattal kibújsz az ingből,
felfoghatatlanul gyönyörű vagy, szebb,
mint halkra fogott rádiódban a tamburaszó,
állok és nézlek, négy-öt másodpercig is eltarthat
szomorú ámulatom, míg egyszerre mozdulunk,
te a fürdőszobádba lépsz,
én pedig a nehéz terméskövekből kirakott,
mélybe vezető lépcső felé.

F E

Keskeny alakja fel-felbukkant az évszakokban,
elemek hordaléka, amit mogorva erő dobál,
hol élém, hol messze tőlem.
Hunyorogtató nyárban, egy szál blúzban
könyököl az asztalon,
ír, rám mosolyog, dolgozik tovább.
Majd pesti kocsmában melengeti az ősz,
fekete posztókabátjára felerődött a kinti
lucok, alig húzza a székét közelebb,
kedvessége november fényeit és számára
otthont adó távoli tájak hűvösségét idézi.
Később tömör hóesésben mutatja az utat
haza hozzá, meg-megcsusszan,
nem kapaszkodik belém,
huppogva követem, nincsenek vágyaim,
elragadó, ahogy zuhog, vékonyka csípője, válla
mintha nem is létezne a világot elfedő fehérségben.
A böjti szelek esőket hoznak, borús, szomorú,
volt fagyokról szipogó vizeket,
szobájába a nyirok mélyen behatol.
Az ablak két oldalán meredünk a csurgáson túli
rejtelmes mindentudásba.
Én, a férfi, rezzenéstelen arcélére át-áttekintek.
Vajon, ha nőből volnék, e komisz időben
finom, higanyos mozdulatával
idehúzódna-e mellém?

T L

Nyár délután egyenes árnyékot szab a fények kifent éle,
fakó, fehér az ég, elájult, tátott szájjal liheg.

Szűk hűvösökbe húzódik, aki enyhülést remél, vagy vak éjt,
a gigászi tér halotti csöndjét.

Mint te.

Biztosabb, ha már délután ágyadba bújsz, besötétítesz,
a kinti verőfény vad ragyogása meg ne zavarja nyugalmad,
a vasbeton falakon kívül reked a hőség, és az élet
morajló, zakatoló hangjait

kiszűrlik a résmentesen záró ablakok.

Se zaj, se mozdulás.

Belső kopár vidéke felett merengsz.

Magad maradtál hát, a nő, otthagytál a párod.

Forró dologidőben fanyar ízű a verejték,
naptól lobogó testével – kinek hiányzott – molesztált,
füvet nyírt, szerelt, sörözve bömböltette a zenét,
felkapott, hogy pörögjön,

mit mórrikálja itt magát, zúgolódtál, lassan

negyven éves, tikkadt délután van, hamarost
sötétbe hajlik már az idő.

Hát most feküdjél.

– Kijössz-e velem a napra hűvös börtönödből? –
csaltalak később – ölemben segítelek ki,
hunyorogj, éget, fáj a sugár, mégis megigéz,
szomjazol, zihálsz, cserepes ajkad a csóktól kivérzik, mint
rég, kínok kéjes gyönyöre vár, menekülj,
mutatom az utat s majd boldogulsz, ha már szabad vagy!
Mintha egy csokor rádióhullámot nyújtottam volna át,
rezzenéstelenül kereklett az arcod,

hangom fülednek érthetetlen frekvencián szólt
s tekinteted tovább pásztázta a plafon vékonyka repedéseit.
Nagyritkán, benyitva nyirkos helységekbe
elnézlek, szemed fehérje vélt igazadtól betegesen világít,
odakinn szürkül, lám, megmondtad te előre, s valóban,
ma már bizony jócskán későre jár.

S Z

Dolgoztunk. A munkatársnőmhöz lépett oda,
de valahogy tüntetőleg.

Milyen ismerős! – és feltúrtam fejemben
limlom képeim, ahogy az ember egy
csavar után kutat a fiókban,
vagy valami gönc után a szekrényalján,
nem leli, kiborítja, kirángatja az egészet és akkor,
hipp-hopp, előkerül, lenyugszik, méregeti – jó! –
így állt ott az a nő.

Neki nem kellett kutatnia.

Pillantásával rendre elkerült, szememre hányva
a múltat, pedig apróbb csínyeim közé tartozott,
a tíz évvel korosabb nő férfi szimpla kalandja volt
az álmos, alig felnőtt lánnyal, kísérlet
nyirkos tekintetében füstölgő lángot lobbantani.
Sistergett, gomolygott. Belefáradtam.

Nagydarabbá lett, vaskos, alföldi tomporúvá,
arcán a régi, bágyatag báj felpuhulva kihízott.

Gödrükben a szemek rebbenve megültek,
sütötték, miféle erkölcs az enyém,
de meg hunytak is azonnal, mint aki
elvetemültebbel is találkozott azóta.

Sorsában megbékélt asszony volt, túl a negyvenen.
Lassan indulni készült, elégtétellel fordulva tovább,
amikor utána szóltam:

– A lakásszomszédom arról a bizonyos térről?

Visszatekintett, bólintott, meglepte a nyíltság,
meg ahogy a munkatársnőm végigmérte azonnal.
Váltottunk néhány szót, majd hagytam, menjen.
Nem tűrhettem a csendjét, mint akkor sem tűrtem
és szabad emberi jussunk felett
törvénnyé tenni a megvetését.

P G

Értem jött be a hotelszobába, csak a végére
elbizonytalanodott. Romantikát várt,
és én tárgyilagos maradtam, mint ebben a versben.

– Nézd, ágy, fürdőszoba van, aludj itt.

Igazából maga is ezt akarta, de
túl direkt hangzott első este.

Immunis vagyok rá, mondta később.

Igaz, bár ettől éppen szeretkezhettünk volna,
hazudott hévtől többre tartom a korrekt megállapodást.

Éveken át próbált visszatérni.

A skalpomért? – nem, negyven körül újratámad a
magány már, és a monogám buta kötelék is
gyűlöltebbé válik, mint hajdan a szüzesség.

Személyes érdemem semmi. Mondtam is neki,
engem a körülmények zavarnak, sürgősen keressen
mást, míg el nem múlnak az évek,
jólesik az ölelés. Szívesen ajánlok valakit.

Megfogadta. Lett pásztoróra, külföld, nemes ajándék,
kávésző az ágyba, büszke dicsekvés a diadallal, lám
övé mindaz, amit én megtagadtam tőle,
később otthoni botrány, legalizált szerető, kiégés,
ahogy lenni szokott.

Búcsúüzenetére rá-rákattintok a telefonomban:

„Kevés a lényem, hogy megszerezsd.

A nőiességem, hogy nélküle ki ne bírd.

A hitem, hogy megtérj. Sajnálom.”

Nem így van. Időnként éjjel átölelem álom előtt és
hiszem, valahol visszaölel ő is.

Réges-régen megtértem magamhoz. Ő nem,
ezt én is sajnálom.

Majd egyeztetünk, ha megint úgy gondolja.

Cs Sz

Csillagszemű már estébe hajló egemen sziporkázva kigyulladt.
Lemenő napom fáradt, vérekes szemével meglepve nézte,
nem szokta az éj finom csillanását.

Testvérem volt ő, a meg nem született, halott anyám,
vagy még valaki más, hozzám hasonló, irdatlan távoli alakzat,
ki halványuló sugaramat szerelemmel lobbantaná új,
tündöklőbb lángra, hát híven követi tüzeimet
a világ roppant tengelyén.

Figyeltük egymást, nem bírtunk betelni,
kettős csodája nappalnak, éjnek,
ős rokon, ős idegenség.

Így buktunk, lassan, egymást követve a horizont alá.

O R

Ez már később volt, de még éltem.
Csak belőlem haltak ki a nők, mint egyedek,
az önzők, mindent maguknak raboló vad ragadozók,
a valahol örökké létezett és mindig fennmaradó
nőstények, embernek álcázott genetikai kódok.
Kihaltak és én csöndben megültem a
tájban, figyeltem, úgy, ahogy a lassan szivárgó
esőben merül el a férfi, pásztáztam megkopott
ormaim, vízenyős hajlataim, kutatva az
asszony után, az éteri, angyali lényért, akiről csak
regék és ősi könyvekbe temetett vallások szólnak,
keresve a nőt, az anyát, barátot, szeretőt egyben,
a mindenhatót, aki elringat, mert ez a szíve dolga
és nem csak engem, az egész világot hordja ölen.
Nagy csönd honolt a tájban, épp csak olykor-olykor
tűnt úgy, hogy valami mozdul, nem hiába várok.
És akkor feltűntek ketten, kéz a kézben, olyanok,
akik ha sereggel érkeznek sem kellett volna
egymást féljék, felmértek, szemükben
idegen tájak tüze-hidege rebbent.
Megültünk, tudtam, hogy tudják azt is
amit még magam sem kívánok tőlük.
És mégsem. Ő, a nő, ha birtokát muszáj megossza,
több kell annak lenni pusztá angyali lénynél!
Márpedig ők egyszerű, hétköznapi angyalok voltak.
Amikor felálltak, én egyikőjüket sem marasztaltam.
Kettőjükből telt volna ki talán elnéptelenedett tereimbe
új lakó.

Z Sz

Haldoklásom közben is megtörténtek a dolgok.
Volt, akinek jegyzetombjében szerepeltem, rám csörrent,
felvettem, félig holtomban sem lehetek udvariatlan, vagy
küldött egy e-mailt, közös haveroktól érdeklődött, mint
juthat el hozzám. Furcsán csengett a hangjuk,
a soraik is kajsza logikában sorakoztak,
sose tudtam, mostani lakhelyem akusztikája torzít-e ennyire,
vagy bennük is csordultig telőben a halál már
s az élet ijedt, vékonyka jajongása, reszkető
keze nyoma, amit látok-hallok?
Amit mondtak, megértettem, nem is emberi ésszel,
csak úgy magamba nyeltem a gondolatot.
Vagy ha meg sem szólalnak, betű sem
érkezik is értettem volna?
A legutóbb is, fájt, de rá kellett jönnöm, hogy
szenved, s visszakanyarodva a múltba tanúkat keres,
akik tündöklését megélték, nem úgy, mint ezek itt,
vénülő roncsára taposnak.
Hát persze, szóltam, örömmel,
adjuk meg egymásnak amire rászolgáltunk,
becsülve kölcsönösen a majdnem barátot.
De felülkerekedett benne az önzés.
Vagy testében a kódok mindenkit újra és újra
visszazavarnak ugyanabba a szerepbe?
Nem volt már fontos, hogy torkában
ki-be sípol a jelenkor, sem kettőnk közös ügye, mely
az örökös lehetből történeté nemesedhetett volna.

Elcsukló, levegőtlen hangocskája könnyörtelen szorításában
a hiánynak újra kacér játékát próbálta űzni velem,
ahelyett, hogy kimondta volna: Kérlek!
Így hallgatott el és hallgatok én is, de fájom a csöndjét,
s nem szívesen gondolok arra, végül mi várja.

B M

Téged nem említelek. Túl sokat gondoltam rád hiába,
és túl sok a tiltás. Tudhatod, a csöndem tiéd,
ha nem látsz, érkezem, és íme,
rólad szól a vers, amit másokról írok.
Ennyit tehetek érted, magamért,
kitagadlak messze kerülve.
Kopognak, peregnék ügyetlen mondataim, riadt eső
eldöntött vetésen.
Nézd! – húzza a föld a fényünk, lohad a hév, a láng,
s mi megtörténhetett volna velünk,
hever a múlás határnyi, ázott,
földszagú, süppedékeny vidékén.

Áldás

Megáldalak téged, ki hajad barna óceánján sodródótál tova,
szelek szárnyán, borús büszkeséggel,
fölötted csillámolt a hajnali ég,
és megáldom őt, gondolataim melegágyán érleltem,
tűzpirosra simogatva a szavaim, de hiába,
mint ahogy megáldom a láncot a dülledő szemű kis
szőke nyakán, a dübörgő zenére csörgő vasakat,
Zsigulin kocsikáztatták el, míg vívódtam idegen húsa fölött,
és áldom a márványból faragott testűt, fürdés közben
nyitottam rá, a sűrű párában duzzadó kebelt,
gyere be, intette, de az ajtót visszacsuktam,
másnak készítette magát, áldom őt,
és áldom a rőtöri, hiszékeny csitriket is a
templomi diszkón, alsóneműt cseréltek, pedig csak egy
faluszéli fészkerbe csuszkuráltunk a kristályos,
éji havazásban, nem taxin hotelba,
vijjogón verődött csúfos kacagásuk.
Áldott legyen, százszor is legyen áldott a nő,
akinek torkából hiányomban tört föl spriccelve a vér,
telefröcskölve a sikoltó falakat,
és áldott legyen a szív, az értem dadogó,
meg-megcsukló, elárvult – ó, hogy didereg! –
emlőpaplanát elemésztette a rák.
Áldott légy te is, kivedlett csaló, saját fajtád tagadtad meg
idegenben, rútul szolgálva bankszámla-hiteket,
és legyen áldott a kis kelta, az otthoni, bölcs, ólmos esőkben,
nem vontam magamra nyirkos szövetét.
Áldom a fiatalkát, a könyvemet bogarásztá, a köldökéig
leláttam, kérte a példányt és én megválaszthattam, mi az ár,

vénülő csóró akkoriban, zsebembe gyűrtem a bankót,
gyerünk tovább,
mennyi áldott és áldást érdemlő asszonyi lény vetődött
rohanó utamba, a vékonyka postás, aki végül
semmit sem kézbesített nekem, megült a hivatali lépcsőn,
értetlenül bámulta, amint vágtatok tovább,
vagy a másik, az állomáson várt, elmúlt ötven,
villogó szemében messzi világító tüzek lobogtak,
mint valamikor az enyémben, amikor még
anyám hajtott el velük gyűjtogatni: „Itt van fiam
ez az ezres, két napra s benzinre elég.”
A peronon toporgott, odabenn munkált benne a hév,
mostanra megüszkösödött már, én, ahogy érkeztem,
visszautaztam, most áldva áldom, mint mindegyiket,
aki anélkül, hogy enyém lett volna volt az enyém,
hiányukban is süt, felforrósít a lelkük a vacogtató időben,
mit nekem egy atomerőmű! – Szasznovij Bor több attól,
pedig elő sem került ott az a lány,
később ruhástól háltunk, reggel felkapta a fogkefém,
és a kinti mosdóból vissza sose tért, így legyen áldott,
és vele a kreol zöldségáros,
a szende, mégis kihívó pillantása mögött piruló,
hiszen gyerek még, gondoltam, s hagytam,
az utca örvényein keresztül a túloldalra átevezzen,
onnan tündökölt a bája, alkonyi bíbor híd a habon.
Áldott, félig elmerült tegnapok emléke kísért,
félig kibukkanó gyönyöröké,
derékig az árban sistergő Napom volt amaz is a
karzat túloldalán, ahonnan a kórus szent áhítata
az orgona bűgásával a gyülekezetre leomolt,
pajkosan képzelegtem a mellvéd takarta lenti felén,
én, az embert, az esendő szenteket hívó,

az áldott elbukót, de meg ellenállót a kísértésnek,
lám, a kölcsön legénylakásból végül megfutott,
mert magányosak vagyunk mi mind, éhezők
az áldást, és félők a rászedést, nem számít
se poszt, se vagyon, vakon tapogatózunk
önnön éjszakánkban botolva,
verset koldul a direktor, s még mennyi mást – szegény! –
a kölcsönös csalás annak is, ki megadhatná,
elszorítja sóvár-rettegő szívét,
hát legyen áldott mind, aki valaha bántott vagy bántatott,
és megbocsásson, ha semmit sem remél,
ő, aki a bejárat jegén vágódott el, felsegítettem s magam
dőltem ki épp, amikor egyébben is számított volna rám,
duzzogott, sértette, gondolta elutasítom,
enyhüljön végre, legyen áldott,
s engesztelődjön barátom barátjának barátja,
a hosszú hajú szőke, az ajtómig vezették,
senki sem hitte, csalódhat,
cirógattam, későn jöttem rá, beérné kevesebbel,
– jaj! – eltékozolt örömök, ezerszer átmozgolt megannyi
drága fájás, az özvegy lady szemében a ködös atlanti
ború, túlra tekint a széles vizeken,
pillantásában benne a tudás már,
mégis, az árva, ölelést, simító tenyeret remél,
áldom őt, a szelídet, a jót, és áldásom az elnyűtt anyára,
felnőtt torzszülött gyermeke mellett koldusa az élvnek,
nem, gyűlöli inkább, neki az tilos,
bűnös, buja szó hívó hangom,
és a népes család kapzsi keresztjén feszülő is
egyre azt hajtogatja: „Ifjúkorunkat vastag agyaggal
fedte el az idő, halottak vagyunk ott lenn, porladó katonák,
kik elestünk az egymás elleni öldöklésben.” – Hát nem!

Mondjátok, kiáltsátok neki, nem, áldott ő ott a kereszten,
nem csak tanú, harcostárs – értünk vezeklő
megváltó szent is, sebeiből sebeinkbe buzog a vér,
attól éledünk, mi, hőn szerető, vétkezett szeretők,
egymás fáradt karjában ringatózók, becézve
a másikat: „Megáldjon az ég, múltam gyöngye,
életem elgurult éke, hiányzó, és már örökre
pótolhatatlan kincsem, eleven emlék,
legyél áldott!”

TARTALOMJEGYZÉK

Megidézés	5
O D.....	6
S R.....	7
K M.....	8
S M.....	10
M A.....	11
B E.....	12
B Sz.....	13
V K.....	14
K Sz.....	15
R Á.....	16
S P.....	17
K K.....	18
L A.....	19
Zs E.....	20
S G.....	21
F K.....	22
B I.....	23
S Zs.....	24
Zs L.....	25
M R.....	26
Cs K.....	27
Cs Á.....	28
E L.....	29
N T.....	31
B U.....	33
F N.....	35
R S.....	37
P K.....	39
M I.....	40
B J.....	42

D V.....	44
M Sz.....	45
N Gy.....	47
R L.....	49
F A.....	51
V V.....	52
O V.....	53
Sz S.....	54
L K.....	55
G M.....	56
N K.....	57
B A.....	59
F E.....	60
T L.....	61
S Z.....	63
P G.....	64
Cs Sz.....	65
O R.....	66
Z Sz.....	67
B M.....	69
Áldás.....	70

Készült Kecskeméten a
Print 2000 Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Szakálas Tibor
2011